

Foranstaltninger ikke skulde være nødvendige for et saa langt Tidsrum, som her er foreslaaet, nemlig 15 Maaneder. Det er imidlertid klart, at da Loven gives for 15 Maaneder, og der ligesom i den nugældende Lov fastsættes et Maksimalbeløb vedrørende i alt Fald nogle af Foranstaltningerne, vil Kommunerne vide, hvor meget omtrent de har at raade over i hele Tidsrummet, og de maa altsaa i det væsentlige rette sig derefter. Hvis Forholdene skulde meget strenges, vil Rigsdagen naturligvis have det i sin Magt at kunne forøge Tilskudsmængden. Hvis Forholdene skulde ændres til det bedre, vil paa den anden Side den Periode, for hvilken Loven skal gælde, selvfølgelig ogsaa kunne afbrydes. Men jeg tror altsaa, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved at give Loven den lange Varighed, da den kortere Varighed utvivlsomt vil blive Kommunerne besværlig.

Lovforslaget fremtræder i Formen som en direkte Fortsættelse af den bestaaende Lov. Under Hensyn til de Forhandlinger, vi førte i Fjor her paa Rigsdagen, har jeg fundet det rigtigst at bevare hele Strukturen af Lovforslaget, saa at man let vil kunne finde Rede i det. Selvfølgelig er redaktionelle Ændringer indførte paa forskellige Punkter, men Traaden i Lovforslaget følger den bestaaende Lov. Jeg har endvidere ikke anset det for nyttigt at optage saadanne Spørgsmaal, hvorom vi i Fjor stredes længe, da det ikke vilde medføre andet end Udsigt til unyttig Strid derom. Men jeg har selvfølgelig maattet foreslaa at ændre Loven paa saadanne Punkter, hvor jeg mener, at Erfaringen har vist, at den trænger til Ændringer.

Lovforslaget gaar da ud paa ligesom i Fjor at give Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til at træffe Foranstaltninger af 2 Arter: for „nogle“ Beboere og for „alle“ Beboere. Ligesom i den nugældende Lov findes disse Regler fastsatte i Lovforslagets §§ 1 og 2. Der foreslaas en Bemyndigelse for Kommunerne til at træffe de paagældende Foranstaltninger. Jeg ved, at mange ønsker, at der skulde gives Kommunerne Paalæg om at træffe disse Foranstaltninger. Hvis det var muligt at finde en Form, som virkelig betød det, man hermed tilsigter, skulde jeg overmaade gerne medvirke hertil, og jeg kan ikke heller tro, at der vilde blive tilføjet nogen Kommune nogen Uret ved, at der ikke blev indført en Bemyndigelse, men et Paabud. Paabudet er paa ingen Maade nødvendigt overfor den store Række af

Landets Kommuner, som med Forstaaelse af Situationen har truffet Foranstaltninger i Henhold til Lovens Bemyndigelse. Men det kan ikke nægtes, at der er visse Kommuner, hvis Styrelse ikke har haft den tilstrækkelige Forstaaelse af Tidens Vanskeligheder, og som derfor ikke har handlet i Lovens Aand, og man kan derfor meget godt forstaa, at saadanne Kommuner Beboere har ønsket, at der maatte blive indført i Loven Paabud om, at denne Lov skal benyttes af Kommunerne. Jeg har imidlertid anset det for urigtigt at gøre noget Forsøg paa at forme Loven som andet end en Bemyndigelse. At sige, at Kommunalbestyrelserne „skal“ træffe Foranstaltninger, eller at Kommunalbestyrelserne „træffer“ Foranstaltninger, hvilket vilde sige det samme, vilde for saa vidt være virkningsløst, hvis man ikke fastsatte visse bestemte Foranstaltninger eller visse Beløb, som skulde anvendes, og det tror jeg ikke, nogen vilde finde rigtigt under Hensyn til, at de Foranstaltninger og det Beløb, som kræves i de forskellige Kommuner, nødvendigvis vil være af højst forskellig Art. Jeg har altsaa ikke kunnet finde nogen anden Form end den allerede i den nugældende Lov fastslaaede: at bemyndige Kommunerne til at træffe de vedkommende Foranstaltninger, men saa har jeg, at Rigsdagen, hvis den ikke selv finder nogen Form, under hvilken dette kan udtrykkes, ved sine Forhandlinger vil gøre det saa klart som muligt og lægge Kommunerne det saa stærkt paa Sinde, som det overhovedet her fra denne Sal kan gøres, at de ikke lader den Lejlighed, som denne Lov vil give til at hjælpe Kommunerne Beboere, ligge ubenyttet hen.

I den gældende Lovs § 1 fastsættes det, at Kommunerne kan yde ubemidlede og uformuende Beboere Hjælp ved Forsyning med Naturalier eller Penge. Lovforslaget her bruger en anden Betegnelse end „ubemidlede og uformuende Beboere.“ Det bruger Betegnelsen: „de ved Dyrtiden vanskelig stillede Beboere“, for derved at fastslaa, at Dyrtidens Langvarighed og Styrke har lagt et saadant Tryk paa Dele af Befolkningen, at ogsaa Klasser, som man vanskelig tidligere vilde betegne netop som ubemidlede, kan lide saadan under Dyrtiden, at de har Krav paa Hjælp efter denne Lov. Endvidere er Bestemmelserne om, at Loven kun maa virke udenfor den almindelige Fattigforsørgelse, og at Hjælp i Henhold til den ikke har Fattighjælps Virkninger, tagne ud af § 1, men optagne som gældende for alle Lovens Foranstalt-